

Похід з наметами

— Ти багато пропустив, — сказав Боб.

Джо нахилився, щоб підняти ще один шматок непотребу із землі й засунути в мішок, який йому люб'язно надала пані Лихота. О п'ятій годині на шкільному подвір'ї нікого з дітей не було. Після них лишилася тільки купа сміття.

— Ти наче казав, що допоможеш мені, — ображено зауважив Джо.

— А я тобі й допомагаю! Ось іще папірець, — Боб показав на обгортку від цукерки, яка валялася на асфальті, а сам підібрав і зім'яв пакет з-під чипсів. Джо нахилився за обгорткою, на якій було написано «Твікс».

Мабуть, це він сам і кинув її удень, коли з'їв свою шоколадку.

— Знаєш, Джо, мабуть, тепер усі в школі знають, наскільки ти багатий, — сказав Боб. — Мені шкода.

— Так, тепер усі знають.

— І тепер усі діти в школі просто прагнутьимуть стати твоїми друзями... — тихо продовжив Боб.

Коли Джо підвів на нього погляд, він відвернувся.

— Можливо, — усміхнувся Джо. — А для мене важливіше, що ми вже були друзями до того, як всі про все дізналися.

Обличчя Боба освітила усмішка.

— Кльово, — сказав він і тицьнув пальцем у ще один папірець. — Ти пропустив оно ще один, Джо.

— Дякую, Бобе, — зітхнув хлопець і нахилився знову, щоб підняти зім'ятий пакет з-під чипсів, який щойно випав з рук його друга.

— Ой, ні, — скрикнув Боб.

— Що таке?

— Гробаки!

— Де?

— Та он за велосипедним гаражем ховаються. Що вони знову хочуть?

За гаражем справді шмигали близнюки. Вони побачили Боба та Джо й помахали їм руками.

— Я навіть не знаю, що гірше, — вів далі Боб, — щоб вони мене цькували чи щоб запрошували на чай.

— ПРИВІТ, БОБЕ! — закричав один із Гробаків, доки вони обоє бігли в напрямку хлопців.

— Привіт, Гробаки, — стомлено відповів Боб.

11. ПОХІД З НАМЕТАМИ

Бешкетники невблаганно наближалися до того місця, де стояли хлопці.

— Ми тут подумали, — продовжив другий Гробак, — ми у вихідні збираємося в похід з наметами. Може, поїхали з нами?

Боб поглядом просив у Джо допомоги. Запрошення в похід з наметами з цими двома не було таким вже й спокусливим.

— Слухайте, мені страшенно шкода, — сказав Боб, — але вихідні в мене повністю розплановані.

— Наступні вихідні? — запитав Гробак номер один.

— Боюся, і на наступні теж вже є плани.

— А ще на наступні? — запитав номер другий.

— І ті теж, я думаю.

— А після них? — знову промовив перший.

— Забите все... — затинаючись, відповів Боб, — під зав'язку. Повно роботи, яку я вже давно повинен був зробити. Шкода, я не можу, хоча звучить так спокусливо. Але побачимося завтра, вибачте, я побазікав би тут з вами, але мені треба допомогти Джо зібрати сміття. Бувайте!

— Якось у вихідні наступного року? — запитав перший Гробак.

Боб зупинився.

— Е-м-м... е-е-ер... м-м-м... Наступного року в мене буде дуже багато занять, дуже-дуже багато.

Я дуже-дуже хотів би поїхати з вами, але мені дуже-дуже шкода...

— То, може, ще за рік? — запитав Гробак номер два. — У будь-які вихідні. У нас є кльовий намет.

Боб більше не міг цього витримати.

— Слухайте, то ви мене цькуєте, знущаєтеся з мене, а наступного дня вже запрошуєте на чай або провести з вами вихідні в наметі! Що, в біса, тут коїться?

Гробаки подивилися на Джо.

— Джо? — вимовив один з них.

— Ми думали, що це легко — бути люб'язним з нашим Нуликом, — сказав другий. — Але він від усього відмовився. Що ти хочеш, щоб ми ще зробили, Джо?

Той виразно прокашлявся, але, здавалося, Гробаки не зрозуміли натяку.

— Ти що, заплатив їм, щоб вони мене не цькували, га? — сердито запитав Боб.

— Ні, — невпевнено відповів Джо.

Боб звернувся до Гробаків.

— Він вам заплатив? — наполягав Боб.

— Не-є-є... та-а-ак... — промимрили Гробаки. — Тобто та не-є-є...

— Скільки він вам заплатив?

Гробаки знову подивилися на Джо, сподіваючись на допомогу. Однак було запізно — їх спіймали на гарячому.

— По десять фунтів кожному, — здався один Гробак. — І знаєш що, Бульбо, ми бачили твій гелікоптер, так що доведеться доплатити.

— Атож, — підтримав другий. — А то ти теж потрапиш до смітника, якщо ми не отримаємо по одинадцять фунтів на кожного. Це перше, що ти маєш зробити завтра вранці.

Гробаки попхалися геть.

В очах Боба стояли сльози, він був злий на друга.

— Ти що думаєш, за гроші можна все?

Джо був зовсім спантеличений. Він заплатив Гробакам, щоб допомогти Бобу. А тепер дивився на нього й не розумів, чому той такий засмучений.

— Але я просто хотів допомогти...

— Знаєш, мені твоя благодійність не потрібна.

— Я знаю, це просто...

— Що — просто?

— Я просто не хотів, щоб вони тебе знову кидали до сміттевого бака.

— Ага, — промовив Боб. — І ти думав, що краще, щоб вони були отакими липкими, типу друзяками, зі своїми запрошеннями в походи з наметами.

— Ну, це їхня власна вигадка — про намети. Але так.

Боб похитав головою:

— Тобі просто не можна вірити. Ти такий... такий зіпсутий слинько!

— Що? — здивувався Джо. — Я просто хотів тобі допомогти! Чи тобі більше подобалося, щоб тебе кидали в смітника і крали в тебе шоколадки?

— Так! — закричав Боб. — Так! Мені це більше подобалося. Я сам розбиратимуся зі своїми проблемами, дякую!

— Валяй! — огризнувся Джо. — Насолоджуйся смітниками.

11. ПОХІД З НАМЕТАМИ

— Із задоволенням! — вибухнув Боб і помчав геть.

— Ти невдаха! — закричав Джо, але Боб навіть не озирнувся.

Джо залишився стояти сам серед сили-силенної сміття. Узяв палку для збирання непотребу й увіткнув її в обгортку від «Марса». Він не міг повірити, що Боб так вчинив. Думав, що знайшов друга, а насправді той, кого він знайшов, виявився егоїстичним, погано вихованим, невдячним... пшикнути вайлом.